

## ראיון עם חן נרדי לעיתון "פנים" 5 פברואר 2005

### איך אתה מגדיר את הבלייזר?

בלייזר, כמו רוב עיתוני הנשים או הגברים, מהווה חלק ממנגנוני השיסוי בין המינים של החברה הפטריארכלית, חברה המנכרת ומסכסכת בין נשים וגברים. השיסוי של גברים ונשים אלו באלו מתאפשר כאשר משכנעים אותנו שכן/בת המין האחר אינו אלא חפץ לשימושו של האחר. אף אחד לא אוהב להיות חפץ של האחר ולכן אנחנו נעשים חשדניים ועוינים זה כלפי זה. הוא חושד: "היא בטח רוצה לסחוט ממני בילויים יקרים", היא חושדת: "הוא בטח רק רוצה לשכב איתי ולזרוק אותי".

בעולם הנשלט על ידי גברים יסבירו עיתוני הנשים לקוראות איך "לצוד את הגבר שיכול לספק להן בטחון כלכלי ומעמד חברתי גבוה", ועיתוני הגברים ידריכו את הגברים איפה ניתן להשיג את הפנטזיה המצ'ואיסטית: סקס ללא הפסקה, ללא מחוייבות עם נשים שעל פי תפיסתם אינן אלא אברי מין מהלכים, ובלשונו של הבלייזר – כוסיות – מילה החוזרת שוב ושוב לאורך עמודי הבלייזר.

דוגמא: בשער הגיליון צילום חצי עירום של דוגמנית לבושה במעיל מינימלי, המבטיח את העירום השלם בתוך הגיליון. ("בשער: ליהי אלון, בפנים: ליהי אלון בלי המעיל") עמוד 60 מציג אישה בלונדינית על עמוד שלם הצועדת על הליכון במכון כושר. הכותרת: "דרושה בחורה מזיעה". הכתבה עוסקת בשאלה: "איפה אפשר למצוא הכי הרבה כוסיות מתנשפות" והבלייזר מתחנף אליך "כף לחפש בשבילך את חדר הכושר שבו יש לך הכי הרבה סיכוי לראות כוסיות מזיעות".

הבלייזר "אוהב" גברים רק לכאורה, למעשה הוא שותף ביצירת הטרגדיה הגדולה של הגברים: נכות רגשית שאינה מאפשרת לנו להכיר את הנשים שלנו ולאהוב אותן באמת. אי אפשר לאהוב אדם שאינו אלא חפץ מיני עבורך. איך אפשר לאהוב את אישתך או את החברה שלך כשהמוח שלך עסוק בלהשוות את התחת שלה לבחורות של הבלייזר. איך היא יכולה לתת לך אהבה ולהתמסר לך מינית כאשר היא שונאת את הגוף שלה מפני שהוא אינו עומד בסטנדרטים שעיצבה תרבות הפורנו הגברית?

### **מדוע דווקא עכשיו מצליח הבלייזר ולמה זה עובד כל כך טוב על גברים?**

אנחנו בשיאו של משבר זהות של גברים. העיסקה החברתית הבסיסית שהסדירה את יחסי הנשים והגברים עד כה, עיסקת "אני טרזן – את ג'יין", פשטה את הרגל. נשים זיהו בתוכן את הטרזן הפנימי ופרצו את גבולות התפקידים המסורתיים (אם, רעיה ועקרת בית). אולם גברים עדיין לכודים בזהות אנכרוניסטית של מפרנס, לוחם השב הביתה כדי לנוח ולקבל שירותי נמל. אכילה, לינה, וסקס.

נשים מורדות במודל הגבריות הזה. הן מחפשות גברים אחרים. שוויוניים, שותפים. גברים רבים הבינו את המסר ומחפשים את דרכם אל הגבריות החדשה. גברים אחרים שרויים בתחושה של אבדן זהות ופונים אל הגבריות הישנה, המצ'ואיסטית. חלק מהגברים הללו מהווה את קהל לקוחותיו של הבלייזר.

זהו התפר שבו מתמקם הבלייזר, הוא מנצל את משבר הזהות הגברית ומספק לגברים תשובה לשאלה מי הם. כאשר אנחנו לא יודעים מי אנחנו אנו זקוקים ללא הרף למותגים כדי שהם יגדירו אותנו ובראש רשימת המותגים: הבלונדיניות התלויה על זרועי, זו בעלת המידות הסטנדרטיות שהגדירה עבורי תרבות הפורנו, היא זו שמגדירה אותי כגבר. גבר דוגמא: בעמוד 118 עד 123 במדור שנקרא "נשים שאנחנו אוהבים – ספיישל בלונדיניות כולל שבע בלונדיניות" מוצגות בתנוחות פורנוגרפיות כבתערוכה הבלונדיניות המובטחות.

לא אישה אמיתית עם גוף אמיתי, אישה עם רצונות שאינם רק "השגת גבר", לא חברה, שותפה, אהובה אלא חפץ מיני.

הבלייזר אינו מחפץ (הופך לחפץ) רק את האישה, אלא עושה זאת גם לגבר. בשער מגדיר העיתון את עצמו: "בלייזר - כל מה שמעניין גברים" וכל מה שמעניין גברים לפי הבלייזר הוא צריכת נשים כצעצועים מיניים, וחפצים אחרים שמגדירים "גבריות": רכבי שטח, משחקי מחשב, אקדחים, סיגרים, נעלי ספורט, חדרי כושר ועוד. הצגת הגבר כצרכן "בשר נשים" מייצרת דימוי שקרי של גברים שלפיו כל הגברים הינם צרכנים של סרסורי הפורנו.

### **שאלה: האם הבלייזר אינו מספק צרכים של גברים ובשל כך הוא מצליח?**

אין בבלייזר דבר העוסק בצרכים האמיתיים של גברים: איך ליצור קשר של אהבה עם בת הזוג, אבהות ואיך לטפח את הקשר עם הילדים, איך להתמודד עם שעות העבודה הבלתי שפויות במכרות הפחם המודרניים של ההי-טק המרחיקות את הגבר ממשפחתו, איך לטפח את הבריאות (מכוני הכושר הם רק מקומות ל"מציאת בלונדיניות מתנשפות"), איך לעמוד מול הלחץ החברתי המתמיד לצרוך מותגים בלתי נחוצים ולהפסיק להיות מכונות כסף. איך לפתח שיח של גברים שהציר המרכזי שלו הוא חברות אמת בין גברים ולא רק ציד משותף של בלונדיניות, כדורגל ועסקים, איך לפרוץ את תקרת הזכוכית של השיח הגברי המצ'ואיסטי הבוטה והאליים ולפתח יכולת טובה יותר ליצור קשר חם עם נשים וגברים כאחד.